

(nad knihou *Petra Jandy Dávno*) **Petr Janda** si ke svým sedmdesátým narozeninám, které oslavil 3. května letošního roku, nadělil knihu vzpomínek s názvem

Dávno

. U memoárové literatury se vždy zaraduji, když vedle „hlavního autora“ nenajdu nějakého pomocníka z řad novinářů, většinou z nějakého bulvárního plátku - aby bylo ještě více veselo. Kapelu Olympic jsem začal vnímat koncem šedesátých let minulého století, byť její existence počala v roce 1963, ještě pod názvem Karkulka (Karl

ínský kulturní kabaret). U zrodu stál mimo jiné i Pavel Bobek, který v té době neuznával jinou řeč v rock and rollu než angličtinu, a spolu s ním stál na pódiu i král rock nad rollu Miki Volek. Petr Janda se narodil v dobré středostavovské rodině na Vinohradech. Jenže takové dobré rodiny byly po roce 1948 trnem v oku novému režimu a Petrův tatínek vyměnil právní kancelář za „převýchovnou výrobu“, když se ještě předtím seznámil s komunistickým vězením. Jenže i přes změnu poměrů se v rodině aktivně provozovala klasická hudba a díky tomu byl Petra Janda od počátku bigbítákem, který znal noty. Se starším bratrem Jiřím začali hrát koncem padesátých let minulého století v kapele Sputniki. Kapelník Sputniků Tom Vašíček mi vyprávěl, že bratři měli přezdívku „malej a velkej brambor“. Jenže uhlašený projev Sputniků Petrovi Jandovi dlouho nevydržel a proto přešel do již existující Karkulky. V té době to byl spíš pěvecký soubor, protože vedle sebe na pódiu stáli například Josef Laufer, zmíněný Miki Volek a Yvonne Přenosilová. Sláva klasického Olympicu vypukla až v polovině šedesátých let minulého století, kdy kapelu tvořila dnes legendární sestava: Petr Janda, Jan Antonín Pacák, Míra Berka, Pavel Chrastina a Ladislav Klein. Snad v žádném zpěvníku nechybí písně Dej mi víc své lásky, Želva nebo Snad jsem to zavinil já. V roce 1968 spatřila světlo světa první bigbítová deska Želva autorské dvojice Janda - Chrastina. Chrastinovy texty občas porušují zákonitosti hudebních textů a v případě Želvy dodnes nevím, proč se mám „bát želev a spousty vodní“, ale mají chytlavé, zapamatovatelné melodie a nezaměnitelné texty. V roce 1968 svítilo jarní sluníčko, Olympic hrál na Bratislavské lyře, celý okyťičkovaný, píseň Krásná neznámá a moje generace se hádala, zda je lepší Olympic nebo The Matadors. Jenže „zamrazilo srpnové slunce“ a pohádky byl pomalu konec. Olympic ještě ve staré sestavě natočil druhou LP Pták Rosomák a vše se někam řítilo. Pavel Chrastina odešel do emigrace, v roce 1971 se Jan Antonín Pacák začal věnovat svým krásným obrázkům a v roce 1972 odešel Láďa Klein. Petr Janda musel

řešit otázku, co bude dál s kapelou. Do kapely vzal Jiřího Korna, bývalého baskytaristu a zpěváka west – coastové kapely The Rebels a za bicí usedl Petr Hejduk, který se jistě líbil fanynkám, ale „Kytička“ Pacák to nebyl. V té době se začalo říkat Olympicu „vládní bigbít“, protože většina kapel ze „šedesátek“ přestala existovat a muzikanti a zpěváci šli buď do emigrace, nebo do popu. V životě Olympicu, který koncertoval a natáčel desky, nastal určitý zlom, vynechám-li příchod baskytaristy Milan Brouma v roce 1975, v roce 1986, kdy do kapely přišli Milan Peroutka (bicí) a Jiří Valenta (klávesy). Spolu s baskytaristou Milanem Broumem je tato sestava stabilní až po „naše časy“. Dobrým tahem byla spolupráce s textaři Zdeňkem Rytířem a Pavlem Vrbou a nastalo druhé slavné a umělecky silné období kapely. Snad nejznámější jsou z tohoto období alba Prázdniny na Zemi a Ulice. Čas běžel, Olympic několikrát „stahoval oponu“, ale je stále tady a hraje a jeho písně si zpívá už nevím kolikátá generace. Kniha je upřímným povídáním kapelníka a muzikanta, který nestárne, a to nejen díky svým stále mladším manželkám. Zásluhou Petra Jandy si mohla v jeho studiu v Jevanech nahrát desky řada začínajících rockových kapel. Petr Janda nevynechal i tragickou stránku života úspěšného muzikanta - ztrátu syna a první manželky a popisuje i svůj komplikovaný vztah k nejmladšímu bratru Bohuslavovi (Slávkovi). Jako pamětník počátku slávy Olympicu i pozdějších dob, kdy jsem jej prakticky přestal poslouchat, je pro mě kniha i zdrojem poznání o době, v níž jsem žil. Je svědectvím a výpovědí člověka, který v životě hodně dokázal a zcela jistě ještě dokáže. Kniha Dávno stojí za to přečíst.